

[Nyheder](#)
[Anmeldelser](#)
[Artikler](#)
[Koncertkalender](#)
[Om Undertoner](#)

Black Dice, 12.09.08, Under Vand, København

Af [Kim Elgaard Andersen](#)

Den amerikanske, elektroniske noise-trio spillede Under Vand bagover med et kaotisk og uforudsigeligt *mindfuck* af en koncert, der klædte en fredag aften, hvor Københavns perifære kulturliv havde behov for at danse til noget andet end tidens populære toner.

Da jeg et øjeblik river mig ud af oplevelsen og kigger mig rundt, står jeg midt i rummet oven på hvad der ligner et stort, rundt 90'er-spejl med brudte linjer. Der er fyldt med mennesker rundt om mig, og oppe på scenen står tre mennesker indhyllet i en kakofoni af stærke farver – den ene koncentreret med en guitar over skulderen med en masse elektronik foran sig, de to andre med hver sin mikrofon og lige så meget elektronik. Den langhårede ude til højre virker til at være fuldstændig opslugt af musikken og kaster rundt med hovedet, selv når han råber ned i mikrofonen. Foran scenen er der en flok, der har ladet sig gribe af musikken og kastet sig ud i uhæmmet dans, mens resten af de mange mennesker kigger mere eller mindre måbende eller uengagerede på. For hvad er det, der sker? Hvad er det for et elektronisk *mindfuck*, de tre mennesker oppe på scenen har gang i?

På plade har de tre amerikanere, der kalder sig Black Dice, bevæget sig fra en psykedelisk, kaotisk, men også meget smuk og til dels ambient støjende electronica til en langt mere minimal og skæv dansemusik. Fredag aften havde Escho hentet bandet ned i bunkeren, der tidligere var en cykelkælder, under Ørestad Metro, og dér, midt i en flok dyrtbetalte lejligheder og lige overfor Danmarks største shoppingcenter, kunne Københavns mere perifære kulturliv lade Black Dice rode med de kemiske processer i deres tankeorgan.

Fotos: Sara Jeffries/Liveshot.dk

For Black Dice bød på begge deres musikalske udtryk på én gang. Det var kaotisk og rodet, men også dansabelt og ja, faktisk melodisk til tider. Jeg har altid tænkt på bandet, som et instrumentalt ét af slagsen, men det viste sig, at de øh... sang? En hel del. De bevægede i hvert fald deres munde foran mikrofonerne, men hvad end der kom ud af det, blev det opslugt af det inferno af atonale synthtoner og uforudsigelige beats, der konstant blev sendt ud af højttalerne som angribende soldater på nervergas. Og det endda på så høj volumen, at der ikke var væsentlig styrkeforskel, når man kravlede ud af bunkeren for at gå på toilet på den dertil indrettede skurvogn oven vande. Værst og bedst var det, når de satte deres powerbas til, som dunkede lige ned i gulvet og rystede op gennem kroppen med det formål at flå fimrehårene ud af ørene. Voldsomt? Ja. Fantastisk? Ja!

Flashback: Jeg kører gennem Nørrebroparken med Hold Steady i øregangene. Jeg er sent på den, fornemmer jeg og træder derfor til i pedalerne. Craig Finn synger: »I've been trying to get people to call me Freddy Knuckles / People keep calling me Right Said Fred.« To timer senere var Black Dice en ond sammensmeltning af begge på en dødelig dosis dopaminer.

Karakter: **U U U U U U U**